

En definitiva l'explicació més simple és que, entre nosaltres, BURGHAMN es consolidés en la forma BUKRAMN: perduda la primera -r- per dissimilació. L'ètimon del NL *Brocà*.

El nostre *Brocà/Bocrà* va certament a frec del cerdà *Bolquera*, i encara més del *Bolicarne*, de l'Aude, però pel que hem vist en aquell article no hi deu haver cap comunitat etimològica.

¹ En aquestes reincidents formes en *Bulg-* del NP i algunes del nostre NL es pot veure simplement el fruit d'una dissimilació de -RG- davant la -r següent. Però hi degué ajudar la infl. del ll. *vulgaris*. Realment en el doc. rbg. de 989, que citem, al costat de *Bulgarani*, hi ha dos docs. «sig. Bulgari» (¿el mateix personatge o un altre?). En doc. de 1176, a Po-¹⁵ blet: «sig. Bertrandi *Bulgar*» (*Cart.*, p. 108). En un doc. orig. de prop de Cervelló, un *Bulgarelo* a. 1080 (*Cart.* St. Cugat II, 360). — ² P. ex. BURG + HARD dona el comuníssim *Burkhard*, que entre nosaltres sol passar a *Brocard*: *Brocardus* 1058 (*MarcaH.*, col·lecció 1112); «*Brokard* in Benascho» a. 1083 (*BABL* VI, 50); 1085 a Santa Linya (Arx. Solsona); 1060 en el doc. que cito, s. v. *Brics*; 1091 etc. en el *Cart.* de Tavèrnoles.

Brocard, NP, V. nota a *Brocà Brocò, Brocolós, V. Broc*

BROGIT, *Caló des ~*

Terme Santanyí (pron. *buržit* o *bužit* ,XLI, 116.5, 110.4, Masc. 43D7), deu ser simplement l'apel·latiu *brogit*, a causa de la remor de les ones (potser influenciat pel verb *vogir*).

BROI

Com a determinatiu del poble de Pinell, a la dr. de ⁴⁰ l'Ebre, uns 28 k. N. de Tortosa, s'ha usat recentment la forma *Pinell de Brai*, de la qual ningú sabé donar-me clarícies en les enq. que he fet allí prop, mentre que m'hi assenyalaren una extensa pda. dita *els Bròis* al volt d'un vell mas (XIII, 77.16). No fóra impossible ⁴⁵ potser formalment, trobar-li alguna etimologia àrabi-ga, cf. el que hem dit a l'art. *Alcoi*, i a *Missamaroi* (que ve potser de *Mänzil marwi*); o bé cf. *Beni-brai*, var. rara de *Ibrâbim* que he explicat a l'article *Brâfim*; car darrere *r* la *â* pren en àrab un timbre posterior ⁵⁰ (quasi *ô*); i si la forma *Brai* tingués fonament real, aquest duplicat donaria versemblança a la idea.

Però mentre no se'n trobi cap confirmació, més orientador em sembla trobar a Tortosa un NP semblant, poc després de la conquesta: junt amb possessions del Temple, un camp «*ad portum, parte aqua*» també, doncs, probablement 'part dellà de l'aigua de l'Ebre', afr. E.: «in alodio Scte. Marie, a mer. in alodio *Aberoy Januense*» (MiretS, *TemplH*, p. 83). Era, doncs, un genovès, certament un dels que contribuï-

rien a la presa de la ciutat pels catalans. També un Guillem *Berard* comanador dels Templers de Tortosa (a qui venen un camp els anys 1166 i 1168, ib.) té un nom més italià que cat. És, doncs, una conjectura més fundada que el nom del mas de Pinell, vingui d'aquest senyor afincat a Tortosa. El seu nom em recorda l'it. *berroviere* adaptació del fr. *berruyer* 'habitant del Berry', oc. *Beiriu* BITURIGUM. O bé més aviat seria un NP germ. format paral·lelament a *Berard*: en particular EBUR-WIN (Först. 446, i M-Lübke, *Altport.* I, 83); car en el doc. citat es podria accentuar *Aberoy*, i després *Aberòy* desplaçant-se l'accent, com en *Bói* < *Boïy* BAUDILIUS.

Broll, Brolla, V. Brull

El BROMET, Racó d' ~

Al peu del Montsant te. Margalef (XII, 19.18), probablement de l'àr. **burmât*, pl. vg. de *búrma*, pròpiament 'olla, calderó', en el sentit de 'toll d'un barranc'; encara que els plurals clàssics normatius siguin de tipus fracte *buram, borám* (*RMa* 275, 37a, *PAlc* 134b ²⁵ 33).

Broncal, V. Broc

³⁰ BRONDO

Mossàrab bal. (vol. I, 75-76). Cf. *Es Brondé(r)* NP a Sineu (XL, 101.15). A Terra Ferma, potser variant de *blond?* 1210: «Folch de Pontons e *Na Bronda*, patres de Ramon de Cervera» a. 1210 (CCandi, *Mi. Hi. Cat.* II, 479). Cf. *La Brónza* mas te. Fontcoberta, p. Banyoles (XLIV, 140).

Bronquet, Broquetes, V. Broc

El BRONYIDOR

O penya del ~ te. Vall de Gallinera (XXXIII, 116.10, 116.24): deriv. d'una variant del val. *bronir*, cat. ant. *bonir*, 'brunzir', car diu que arrimant-hi l'orella se sent un brogir (aigües subterrànies?); quan érem nois ens ho feien sentir en una grossa roca que hi ha enclavada a terra en el pati del monestir de Pedralbes.

El BROSQUIL

Partida i antiga alqueria te. València, distr. 13, cap al Camí d'En Corts (*DECat* II, 305a2-30); i sengles pdes. dels te. de Sollana i Cuallera (XXXI, 21.19, 24.25); séquia del ~ te. Almussafes (xxx, 191.23). Amb *brosquim* (*DECat*, 305a32): Sénia *Brosquiner* te. Piles (XXXIII, 6.4).